

Sygn. akt X GC 62/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) Grupa (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko G. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego G. B. na rzecz powódki (...) Grupa (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 15,99 zł (piętnaście złotych 99/100);

II. umarza postępowanie w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 107,00 zł (sto siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 62/16 postępowanie uproszczone

UZASADNIENIE

W dniu 7 października 2015 roku powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu G. B. o zapłatę kwoty 246 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2015 roku oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę na podstawie której pozwany uprawniony był do korzystania z pieczęci prewencyjnej należącej do powódki za odpowiednim wynagrodzeniem. Powódka wywiązała się ze swojego zobowiązania i wystawiła fakturę vat nr (...). Z uwagi na nieuregulowanie należności powódka skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego.

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie, ponieważ stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. Powódka w uzupełnieniu pozwu podtrzymała żądanie oraz dotychczas zaprezentowane stanowisko w sprawie.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, bezzasadność roszczenia i bezpodstawność żądania zapłaty przez powódkę oraz nieudowodnienie roszczenia przez powódkę. .

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że zawarł z powódką umowę , która uprawniała go do korzystania z pieczęci prewencyjnej należącej do strony powodowej za odpowiednim wynagrodzeniem . Pozwany podniósł, że umowę zawarł na 12 miesięcy , zaś umowa została przedłużona bez jego zgody i wiedzy. Wskazał, że nie miał wiedzy o automatycznym przedłużeniu umowy w razie braku pisemnego wypowiedzenia. W żaden sposób nie zaakceptował też faktury vat.

W piśmie z dnia 29 września 2016r powódka ograniczyła powództwo do skapitalizowanych odsetek w wysokości 15,99 zł , kosztów zastępstwa w kwocie 60 zł i kosztów opłaty sądowej w wysokości 30 zł. Powódka wskazała, że pozwany po wdaniu się w spór , w dniu 19 maja 2016r dokonał spłaty należności głównej .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2013r pozwany G. B. K. Z. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej G. G. B. zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. umowę o współpracy w zakresie używania pieczęci. Zgodnie z § 1 umowy powódka zobowiązała się świadczyć usługi windykacyjne na rzecz klienta polegające na dostarczeniu przez (...) automatu pieczęci prewencyjnej (pakiet standard). Zgodnie z § 2 ust. 2 klient mógł wykorzystywać pieczęć na wystawianych przez siebie fakturach , notach odsetkowych i innych dokumentach, potwierdzających wiarygodności lub stanowiących wezwania do zapłaty istniejących i wymagalnych wiarygodności oraz stronach www przez okres obowiązywania umowy. W myśl § 3 umowa zawarta została na okres 12 miesięcy. Po upływie tego okresu umowa uległa automatycznemu przedłużeniu na czas nieokreślony , chyba że klient na 30 dni przed upływem okresu na który umowa została zawarta zawiadomi(...) na piśmie, że nie zamierza korzystać z pieczęci . Stosownie zaś do ust. 2 klient za używanie pieczęci przez okres 12 miesięcy zobowiązał się do zapłaty kwoty 200 zł + vat na podstawie faktury wystawionej przez e – kancelarię. Zgodnie zaś z ust. 4 w przypadku przedłużenia umowy na czas nieokreślony, e – kancelaria dostarczy Klientowi niezwłocznie po upływie trwania umowy , fakturę vat wystawioną na kolejną opłatę roczną równą kwocie, o której mowa w ust. 2 niniejszego paragrafu.

Dowód:

- umowa o współpracy w zakresie używania pieczęci k.23

W dniu 29 czerwca 2015r. powódka wystawiła pozwanemu G. B. fakturę Vat nr (...) za użytkowanie pieczęci prewencyjnej – opłata za 12 M na kwotę 246 zł brutto. Termin płatności określony został na 9 lipca 2015r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 22

W dniu 19 maja 2016r pozwany G. B. uiszczył na rachunek powódki kwotę 250 zł wskazując w tytule operacji : za fakturę nr (...).

Dowód:

- potwierdzenie wykonanej operacji.

Sąd zważył co następuje:

Podstawę formułowanego przez powoda żądania stanowiła umowa o współpracy w zakresie świadczenia usług windykacyjnych polegających na używaniu przez pozwanego automatu pieczęci prewencyjnej. Umowa została podpisana przez pozwanego osobiście i nie była przez niego kwestionowana. Zobowiązanie tego rodzaju stanowiło

umowę o świadczeniu usług, pomimo określenia tego stosunku prawnego przez strony umowy jako „zlecenia”, ponieważ usługi windykacyjne w tym przypadku nie były wyłącznie czynnościami prawnymi, lecz także czynnościami faktycznymi. Z uwagi na charakter umowy, jako nieuregulowanej odrębnymi przepisami, należało jednak zgodnie z art. 750 k.c. stosować w tym zakresie odpowiednio przepisy o zleceniu. Wyżej wymieniony przepis należy bowiem wykorzystywać wówczas, kiedy strukturę czynnościową nieuregulowanej innymi przepisami usługi tworzą przeróżne kombinacje czynności prawnych i faktycznych (por. A. Szpunar, w: System Prawa Prywatnego, t. III, cz. 2, s. 405).

Z chwilą wniesienia pozwu w dniu 7 października 2015r. powódka domagała się kwoty 246 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2015r. wraz z kosztami postępowania.

Pozwany w toku postępowania, tj. w dniu 19 maja 2016r. uregulował należność główną w całości w kwocie 250 zł. w związku z czym powódka cofnęła pozew w tym zakresie, podtrzymując zadanie w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek i kosztów postępowania.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem powództwa połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku, co zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. skutkuje umorzeniem postępowania.

Powództwo w podtrzymanym zakresie okazało się uzasadnione.

Żądanie powódki co do zasądzenia od pozwanego odsetek znalazło zatem uzasadnienie w przepisie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanego w odpowiedzi na pozew zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy roszczenie dochodzone pozwem wymagalne było od 10 lipca 2015r. zaś pozew wniesiony w dniu 7 października 2015r. Mając na uwadze, że roszczenia dochodzone w niniejszym postępowaniu stosownie do art. 751 k.c. przedawniają się z upływem dwóch lat zarzut okazał się całkowicie bezzasadny.

Pozwany w toku postępowania uznał całość roszczenia dochodzonego, poprzez dokonanie wpłaty w wysokości należności głównej, tym samym niepotrzebne jest odnoszenie się do pozostałych zarzutów podniesionych w odpowiedzi na pozew. .

W oparciu o powyższe Sąd uznał, że powódka w toku postępowania wykazała, iż przysługuje jej skuteczne roszczenie dotyczące zarówno nie zaspokojonej przez dłużnika należności głównej oraz świadczeń akcesoryjnych w postaci odsetek. Zaznaczyć przy tym wypada, że samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczącej istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art.6 k.c. (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Konsekwencją powyższego jest orzeczenie o obowiązku poniesienia kosztów procesu. Zgodnie z przepisem art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym takim orzeczeniu. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. określa, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. W zakresie ustalania pojęcia strony „przegrywającej sprawę” wskazać należy, iż pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów k.p.c. o kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty (por. postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 1979 roku, I CZ 92/79, LEX nr 8188). Dołączony do akt sprawy wyciąg z rachunku bankowego strony powodowej nie pozostawia wątpliwości, iż dochodzone pozwem

należności zostały zapłacone po dacie wniesienia pozwu, co implikuje przegraną pozwanego i obowiązek zwrotu stronie powodowej kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Na koszty zasądzone w pkt III wyroku złożyła się opłata pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego wynosząca 17, wynagrodzenie dla reprezentującego powódkę pełnomocnika wynoszące 60 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu)